

„ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСНИК”

орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Виходить щомісяця.

Видає Українська Православна Видавнича Спілка.

Редактор, Свящ. В. Кудрик.

Передплата 1 долар за 12 чисел.

THE ORTHODOX HERALD

Official organ of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

Published Monthly.

Published by the Ukrainian Orthodox Publishing Co.

Rev. W. Kudryk, Editor.

Subscription 1 Dollar for 12 issues.

Адресуйте: — Address:

THE ORTHODOX HERALD

379 PARR STREET,

WINNIPEG, MAN.

ПРИМІРИ ПОВЕРХОВНОГО І ГЛУБШОГО
ДУМАННЯ.

Між монахами Печерського Монастиря в Києві, який заснувався за старанням св. Антонія Печерського, ходила бесіда, що св. Антоній при молитві говорить з Богом лицем в лице, як колись говорив Мойсей на Сінайській горі. Про це вони чули від побожного і гідного віри старця, що знав життя св. Антонія дуже зблизка.

Однакож були між монахами і такі, що сумнівалися, чи це можливе. **Казали:**

— Мойсея Бог вибрав на пророка, а тепер не ті часи, що колись.

Ігуменом Печерського монастиря був тоді Варлаам, колишній боярин князя Ізяслава і до нього вдалися монахи, щоби сказав їм свою думку. Вони питали, чи це можливе, щоби нині чоловік міг говорити з Богом лицем в лице.

Вислухавши монахів Варлаам відповів:

— Що неможливе в людей, те в Бога можливе. І чомуж то праведний чоловік не міг говорити з Богом лицем в лице!

— Але чи може знайтися чоловік, який говорив би з Богом, як говорив Мойсей?

І Варлаам відповів:

— Не ми тут рішаємо, але чому би праведна душа не могла стати перед Богом так, як стояв Мойсей?

Однакож монахи не були вдоволені такою відповіддю і казали далі:

— Мойсей говорив з Богом устами і його уха чули слова божих уст. Чи можливо отже, щоби знайшовся нині чоловік, який би устами говорив до Бога і чув його голос, як чув Мойсей?

На таке питання сказав Варлаам:

— Як поверховно ви думаете, браття, і не шукаєте глибокого значіння тої справи, про яку питаєте. Праведні люди завжди говорили з Богом лицем в лице — говорили не устами, але серцем. Хіба думаете, що бесіда уст важніша, як бесіда серця? Кілько то бесід і молитов виговорюють уста, коли серце цілком мовчить! І через те слова уст лише тоді щирі, коли з серця випливають. Коли-ж праведний чоловік говорить з Богом своїм серцем, то чому Бог не може відповідати його серцю, як відповідав Мойсеєви? Аджеж через праведні серця людей Бог передає свою волю народами своєму. І хіба не говорив Спаситель:

— Ось стою при дверях і стукаю, а хто почує голос мій і отворить двері, до того увійду і вечеряти буду з ним, а він во мною.

До яких же дверей стукає Спаситель, як не до дверей серця? Колиж ви згадуєте Мойсея, то чи не знаєте, що і його молитва мусіла виходити з серця і до його серця був звернений голос божий! А чи він устами говорив, чи лише серцем, се маловажне, бо Господь слухає не уст, але серця і сам Він до серця стукає і промовляє.

І монахи відійшли думаючи глибоше, як до того часу думали.

II.

Береш Рабба оповідає в Талмуді ось що:

Коли Мойсей пишучи Біблію, прийшов до слів: „сотворімо чоловіка на нашу подобу”, він призадумався і сказав:

— О, Господи, хібаж не можна опустити тих слів? Хіба не можна написати: — „І сказав Бог: нехай станеться чоловік! — і чоловік з’явився?”. А з слів: „сотворімо на нашу подобу” люди почнуть виводити, що існує більше Богів.

І відказав Бог:

— Пиши, що тобі приказую, бо така воля моя. Нехай

чоловік, що не може жити одинцем, відчує мою близькість і поставить мене собі за найвищий ідеал, до якого має наближатися своїм життям. Самому чоловікові миліше слово „ми”, бо так він означає те, що близьке і бажане його душі і з чим він зв’язаний — з своєю родиною і з близькими своїми.

Та були люди, що прочитавши отсей уступ в Талмуді, казали:

— Хібаж можливе, щоби Мойсей з Богом ось так говорив? Се неможливе! Чи чув тоді хто їх бесіду?

На подібні запити відповідає учений, який поясняє наведене місце в Талмуді так:

— Чи справді Мойсей говорив, а Бог йому відповідав так, як написано? Ні! Бо ніхто не міг прислухуватись такий розмові. Але і не в тім річ! Річ в тім, що в такий спосіб мудрі-талмудисти передавали людям науку. Вони одягали великі питання в форму розмов, щоби в такий спосіб їх науку всякому можна було легше зрозуміти і запам’ятати. Бо Бог вложив задачу на провідників, які правлять силою духа і ведуть народи вперед, щоби ті дбали, щоби великі, взнесені й убагороднюючі правди стали зрозумілі не лише мудрим, але усім людям. Бо Бог є правда для всіх, а духом великі люди, се Його післанці, що приносять і відкривають людям правду.

Повисші два приміри показують всякому, як виглядає поверховна думка мало думаючого чоловіка, а якою є думка людей, що вміють широко, глибоко і всесторонньо думати.

П. В.

НОВИЙ СПОСІБ ДОКАЗУВАННЯ.

Новий спосіб доказування винайшов „Канадійський Ранок”. Сей спосіб є: Як покажеться, що щось не є так, як в „Канадійському Ранку” було написано, то він впевняє, що так **повинно** було бути. Іншими словами, як „Канадійський Ранок” щось збреше, то все таки правда за ним, бо хоч і не було так, як він написав, то бодай мало так бути.

„Канадійський Ранок” написав недавно, що православні вірять в чистилище так само, як і католики. Коли звернено йому увагу, що се неправда, то „Канадійський Ранок” доказує, що хочби православні й не вірили в чистилище, то повинні вірити. А як повинні вірити, то значить, що таки „Канадійський Ранок” має рацію.

В такий спосіб „Канадійський Ранок” може „доказати”, що тільки хоче. Як напише про когось, що він повисся, а йому заперечуть і покажуть, що той, про кого він так написав, ходить, то „Канадійський Ранок” потребує тільки сказати: „Але він повинен був повіситися!” і доказ буде готовий. Дуже вигідний спосіб доказування!

Та як православні повинні вірити в чистилище, то так само повинні вірити в него й протестанти; повинні навіть більше вірити, чим православні, коли беруться доказувати православним їх обов’язок вірити в чистилище... Чому-ж не вірять самі в те, що другим кладуть за обов’язок? А, каже „Канадійський Ранок”, бо ми не молимося за померлих, а православні моляться за померлих так само, як католики. Гарно! Чомуж протестанти не моляться за померлих? Одною з підстав усіх релігій є бажання удержувати зв’язь між живими і помершими. Коли протестанти не моляться за померлих, то **повинні** молитися. Чи людину можна любити тільки так довго, як вона жива? Чи для померлих не повинно бути в нас тепліших почувань? А як ні, то чим люди малиб різнитися від диких звірів?

Православні не перестали ніколи бути людьми і тому моляться за померлих. Але свої молитви за померлих ґрунтують не на вірі в чистилище, про яке ні Ісус Христос, ні апостоли ніколи навіть натяком не згадували, тільки на вірі в страшний суд, про який учив сам Ісус Христос. Сей суд має бути остаточним. Тоді доперва має відбутися остаточний поділ людей на добрих і злих і тоді доперва злі дістануть вічну кару, а добрі вічну нагороду. До того-ж часу доля померлих не буде остаточно вирішена. І тому до того часу не тільки можна, але й належить за померлих молитися. Щодо самого питання, де перебувають душі до страшного суду, над тим православні голови собі не ломлять. Се річ для Бога а не для людей. Тим клопочеться тільки папа римський і протестантські папешята, котрі приписують собі право доповняти з власної голови те, чого нема в Святій Письмі і як один придумав на власну руку для померлих муки в чистилищі, так другі на власну руку відсилають їх відразу до пекла, як не до неба.

В.Н.

Релігійна наука — основа виховання, а проте в нашому християнському світі удають, що поважно вчать того у що ніхто не вірить. Діти проникливі й бачать і не вірять не тільки в те, чого їх учать, але й тим, хто їх учить.

Толстой.